

Justitsministeriet

Administrationsafdelingen

Kontor: Budget- og Planlægnings-
kontoret
Sagsnr.: 2005-0091-0023
Dok.: HLS40208

Besvarelse af spørgsmål nr. 171 af 13. juni 2005 fra Folketingets Retsudvalg.

Spørgsmål:

”Ministerens kommentar udbedes til henvendelsen af 18. maj 2005 fra Parmo Beierholm, Holte, jf. REU alm. del – bilag 302, for så vidt angår de principielle aspekter af henvendelsen vedrørende behandlingen af klager over dommere.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Domstolsstyrelsen.

Justitsministeriet skal på den baggrund oplyse, at klager over dommers adfærd behandles af vedkommende retspræsident eller af Den Særlige Klageret, jf. retsplejelovens §§ 48 og 49.

Efter retsplejelovens § 48 kan vedkommende retspræsident påtale en dommers forhold, hvis der er tale om, at en dommer har gjort sig skyldig i forsømmelse eller skødesløshed i embedsførelsen, eller hvis en dommer har udvist utilbørligt eller usømmeligt forhold.

Efter retsplejelovens § 49 kan enhver, der anser sig krænkede ved utilbørligt eller usømmeligt forhold fra en dommers side under udførelsen af dennes embedsvirksomhed, indgive sin klage herom til Den Særlige Klageret.

Der er således ikke mulighed for at klage over en dommers judicielle afgørelser til retspræsidenterne eller Den Særlige Klageret. Klager over sådanne afgørelser må om muligt indbringes efter reglerne om appel til vedkommende landsret eller Højesteret.

Vedrørende adgangen til appel kan nærmere anføres følgende.

I *civile sager* er den ordinære ankefrist enten 4 eller 8 uger. Det følger herudover af retsplejelovens § 372, stk. 2, at den ret, hvortil der ankes, undtagelsesvis kan tillade anke indtil 1 år efter dommens afsigelse, jf. retsplejelovens § 372, stk. 2.

Det følger endvidere af retsplejelovens § 399, at Højesteret undtagelsesvis kan tillade, at en sag, som er afgjort af en landsret eller byret, ankes efter, at den nævnte etårsfrist er udløbet, hvis

- det må anses for overvejende sandsynligt, at sagen uden ansøgerens fejl har været urigtigt oplyst, og at sagen efter en genoptagelse vil få et væsentligt forskelligt resultat,
- det må anses for givet, at ansøgeren kun ad denne vej vil kunne undgå eller oprette et for ham indgribende tab, og
- omstændighederne i øvrigt i høj grad taler for genoptagelse.

I *straffesager* er den ordinære ankefrist 14 dage. Det følger herudover af retsplejelovens § 949, stk. 2, at den ret, hvortil der ankes, kan tillade en senere anke, hvis den, der anker, sandsynliggør, at vedkommende først senere er blevet bekendt med de omstændigheder, som anken støttes på, eller at fristoverskridelsen i øvrigt skyldes forhold, som ikke kan tilregnes den pågældende. Retten kan ved afgørelsen tage hensyn til, om der er en rimelig udsigt til, at dommen vil blive ændret.

Det følger endvidere af retsplejelovens § 977, at Den Særlige Klageret på begæring af en domfældt kan tillade, at en straffesag genoptages til fornyet behandling ved den landsret (eller evt. byret), der tidligere har dømt i sagen, hvis

- der foreligger nye oplysninger, der - hvis de havde foreligget på tidspunktet for domfældelsen – må antages at kunne have ført til frifindelse af den pågældende eller til anvendelse af en væsentlig mildere straffebestemmelse;
- det viser sig, at der under straffesagen har været afgivet falske vidneforklaringer eller fremlagt falske erklæringer, som må antages at kunne have bevirket eller medvirket til domfældelsen.
- der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder, der gør det overvejende sandsynligt, at de foreliggende beviser ikke har været rigtig bedømt.

En part, som mener, at der er truffet en urigtig afgørelse ved domstolene i en konkret sag, har således mulighed for at reagere heroverfor efter de nævnte regler.

Domstolsstyrelsen kan som administrativ myndighed ikke behandle klager over domstolenes afgørelser, og af principielle grunde afholder styrelsen sig fra at kommentere konkrete sager, som er eller vil blive behandlet ved domstolene. Tilsvarende gør sig gældende for justitsministe-

ren, således som det også er anført i Justitsministeriets brev til Parmo Beierholm af 1. april 2005, jf. REU alm. del – bilag 302.